

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 9054/2550

พนักงานอัยการคดีเยาวชน และครอบครัวจังหวัดสุพรรณบุรีโจทก์ นายวุฒิกรณ์หรือโต้ง อุทัยพิบูลย์
กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ มาตรา 13, ป.อ. มาตรา 371, ป.อ. มาตรา 83, ป.วิ.อ. มาตรา 213, ป.อ.
มาตรา 80, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 82, ป.อ. มาตรา 75, พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ มาตรา 72 ทวิ,
ป.อ. มาตรา 90, ป.อ. มาตรา 56

ย่อ / หลักกฎหมาย

ในคดีอาญาโจทก์มีหน้าที่นำสืบพยานหลักฐานให้รับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยทั้งสอง
กระทำความผิดตามฟ้อง ศาลจึงจะรับฟังพยานหลักฐานของโจทก์และพิพากษาลงโทษจำเลย
ทั้งสองได้ เมื่อโจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองในความผิดฐานมีอาวุธปืนโดยไม่มีใบอนุญาตให้มีและพา
อาวุธปืน โจทก์ย่อมมีหน้าที่นำสืบว่า จำเลยทั้งสองไม่มีใบอนุญาตดังกล่าว แม้จะปรากฏจากคำฟ้อง
ว่าจำเลยทั้งสองเป็นเยาวชนและ พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ มาตรา 13 (4) บัญญัติไว้ว่า ห้ามมิให้ออก
ใบอนุญาตดังกล่าวให้แก่ผู้ยังไม่บรรลุนิติภาวะก็ตาม แต่การที่บุคคลจะบรรลุนิติภาวะนั้นมิได้
ขึ้นอยู่กับอายุของผู้นั้นเสมอไป เพราะบุคคลอาจบรรลุนิติภาวะก่อนอายุ 20 ปี ได้ด้วยการสมรส
ด้วย ดังนั้น แม้จำเลยทั้งสองอายุไม่ถึง 20 ปี โจทก์ก็ยังมีหน้าที่ต้องนำสืบว่าจำเลยทั้งสองไม่มี
ใบอนุญาตให้มีและพาอาวุธปืนด้วยเมื่อโจทก์ไม่นำสืบ จึงไม่สามารถลงโทษจำเลยทั้งสองในฐาน
ความผิดดังกล่าวตาม พ.ร.บ.อาวุธปืนฯ ได้ คงลงโทษได้เพียงฐานร่วมกันพาอาวุธไปในเมือง
หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรตาม ป.อ. มาตรา 371, 83 เท่านั้น ปัญหา
นี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนและเป็นเหตุในส่วนลักษณะคดี แม้จำเลยที่ 2
มิได้ฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจพิพากษาแก้ไขมีผลไปถึงจำเลยที่ 2 ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 213
ประกอบมาตรา 225 และ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและ
ครอบครัวฯ มาตรา 6

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 80, 83,
91, 288, 371 พระราชบัญญัติอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และ
สิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 4, 7, 8 ทวิ, 72, 72 ทวิ จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้น
พิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 7 แผนกคดีเยาวชนและครอบครัว พิพากษากลับ
ว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 371, 82, 83 พระราชบัญญัติ
อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.2490 มาตรา 7, 8
ทวิ วรรคหนึ่ง, 72 วรรคสาม, 72 ทวิ วรรคสอง ขณะกระทำความผิด จำเลยที่ 1 อายุ 15 ปีเศษ
จำเลยที่ 2 อายุ 17 ปีเศษ ลดมาตราส่วนโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75
และมาตรา 76 ตามลำดับ เรียงกระทงลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานร่วมกัน
พยายามฆ่าผู้อื่น จำคุกคนละ 5 ปี ฐานร่วมกันมีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน โดยไม่ได้รับใบอนุญาต
จำคุกคนละ 3 เดือน ฐานร่วมกันพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน และทางสาธารณะโดยไม่
ได้รับใบอนุญาต เป็นกรรมเดียวผิดต่อกฎหมายหลายบทลงโทษตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ

มาตรา 72 ทวิ วรรคสอง ซึ่งเป็นบทที่มีโทษหนักที่สุดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 90 จำคุกคนละ 3 เดือน รวมจำคุกคนละ 5 ปี 6 เดือน เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นส่งจำเลยที่ 1 ไปฝึกและอบรมที่ศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชน เขต 2 (จังหวัดราชบุรี) มีกำหนด 1 ปี นับแต่วันพิพากษาตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 มาตรา 104 (2) ส่วนจำเลยที่ 2 นั้นให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 2 ปี โดยกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองประพฤติดังกล่าวให้จำเลยที่ 2 ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ห้ามจำเลยที่ 2 คบหาสมาคมกับบุคคลที่มีความประพฤติเสียหายและให้จำเลยที่ 2 ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติ ทุก 3 เดือนต่อครั้งภายในระยะเวลาที่รอการลงโทษตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 มาตรา 106 (3) ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 56 จำเลยที่ 1 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "...พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงในชั้นนี้รับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ 3 ธันวาคม 2546 เวลาประมาณ 20 นาฬิกา ขณะที่ผู้เสียหายทั้งสาม นายนฤพน อ่อนลออ และนายธีรศักดิ์ จันทร์คง นั่งอยู่ที่ศาลาที่พักริมทางบนถนนสายสองพี่น้อง-บางปลาม้า ตำบลบางพลับ อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี มีคนร้าย 2 คน ขับรถจักรยานยนต์ 1 คัน ไปจอดใกล้ศาลาดังกล่าว แล้วคนร้ายที่นั่งซ้อนท้ายชักอาวุธปืนพกออกมายิงใส่ผู้เสียหายทั้งสามกับพวก 3 นัด กระสุนปืนทะลุแขนซ้ายของผู้เสียหายที่ 1 ตามผลการตรวจชันสูตรบาดแผลของแพทย์ มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 1 กระทำความผิดตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวพิพากษาหรือไม่ โจทก์มีผู้เสียหายทั้งสามนายนฤพนและนายธีรศักดิ์เป็นประจักษ์พยานเบิกความ ประกอบพยานหลักฐานอื่นของโจทก์รับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่า จำเลยที่ 1 ยิงผู้เสียหายทั้งสามด้วยเจตนาฆ่า เมื่อผู้เสียหายทั้งสามไม่ถึงแก่ความตาย จำเลยที่ 1 จึงมีความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าผู้อื่นตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวพิพากษา ฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น แต่ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 แผนกคดีเยาวชนและครอบครัวพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองในความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตและร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมืองโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ โดยวินิจฉัยว่าแม้โจทก์ไม่มีอาวุธปืนมาเป็นวัตถุพยาน แต่จำเลยทั้งสองเป็นเยาวชนที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะย่อมไม่อาจได้รับใบอนุญาตให้มีและพาอาวุธปืนได้นั้น เห็นว่า ในคดีอาญาโจทก์มีหน้าที่นำเสนอพยานหลักฐานให้รับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามที่ฟ้อง ศาลจึงจะรับฟังพยานหลักฐานของโจทก์และพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองได้ เมื่อโจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองในความผิดฐานมีอาวุธปืนและพาอาวุธปืนโดยไม่ได้รับใบอนุญาตให้มีและพาอาวุธปืน โจทก์ย่อมมีหน้าที่นำเสนอว่า จำเลยทั้งสองไม่มีใบอนุญาตดังกล่าว แม้จะปรากฏจากคำฟ้องว่าจำเลยทั้งสองเป็นเยาวชนและพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ มาตรา 13 (4) บัญญัติไว้ว่าห้ามมิให้ออกใบอนุญาตดังกล่าวให้แก่ผู้ยังไม่บรรลุนิติภาวะก็ตาม แต่การที่บุคคลจะบรรลุนิติภาวะนั้นมิได้ขึ้นอยู่กับอายุของผู้คนเสมอไป เพราะบุคคลอาจบรรลุนิติภาวะก่อนอายุ 20 ปี ได้ด้วยการสมรสด้วย ดังนั้น แม้จำเลยทั้งสองอายุไม่ถึง 20 ปี โจทก์ก็ยังมีหน้าที่ต้องนำเสนอว่า จำเลยทั้งสองไม่มีใบอนุญาตให้มีและพาอาวุธปืนด้วย เมื่อโจทก์ไม่นำเสนอ จึงไม่สามารถลงโทษจำเลยทั้งสองในฐานความผิดดังกล่าวตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ ได้ คงลงโทษได้เพียงฐานร่วมกันพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 371, 83 เท่านั้น ปัญหานี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนและเป็นเหตุในส่วนตัวลักษณะคดี แม้จำเลยที่ 2 มีได้ฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจพิพากษา

แก้ไขมีผลไปถึงจำเลยที่ 2 ได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 213 ประกอบมาตรา 225 และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 มาตรา 6" พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องจำเลยทั้งสองในความผิดฐานร่วมกันมีอาวุธปืนโดยไม่ได้รับใบอนุญาต และร่วมกันพาอาวุธปืนโดยไม่ได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติอาวุธปืนฯ จำเลยทั้งสองคงมีความผิดฐานร่วมกันพยายามฆ่าและฐานร่วมกันพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288, 80, 371, 83 ให้เรียงกระทงลงโทษฐานร่วมกันพยายามฆ่าลดมาตราส่วนโทษแล้ว จำคุกคนละ 5 ปี ฐานร่วมกันพาอาวุธติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะ ปรับคนละ 50 บาท รวมจำคุกคนละ 5 ปี และปรับคนละ 50 บาท อาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 มาตรา 106 (2) รอกาลลงโทษเฉพาะโทษปรับจำเลยทั้งสองไว้มีกำหนด 2 ปี นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 7 แผนกคดีเยาวชนและครอบครัว

องค์คณะ

มนตรี ศรีเอี่ยมสะอาด · เกษม วีรวงศ์ · เกรียงชัย จิงจตุรพิธ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/9054/2550>